

Hızır Ve Ben

– Harun Yıldırım · 30 Eylül 2014

HIZIR VE BEN

Hayat ne umduğumuz kadar önemlidir ne de sandığımız kadar önemsiz.Çoğumuz için kendisi ile ismi arasındaki o kısa çizgiye sığandır .Su üzerinde yürümek yürürken yüzünü suya dönmektir .

Benim hayatım ölümüm uslan durmak için değil ölmeyen sevgi ile razı olma gayretidir.

Peki gerçek hayat nedir? Yaşadıkların ile yaşayamadıklarının arasında kalan nedir ?

Köyümüz kocaman bir köydü tür ama yaşadığımız ev küçüktü.

Toprak yollarımız vardı. Azcık yağmur yağdı mı çamur çaylaktan yürüyemediğimiz.

Her sabah köy meydanında toplanan büyükbaş hayvanlar meydana geçerken toz duman kalkardı.

Çocuk akli biz de hayretle seyrederdik. Hatta seyretmekle kalmaz arkadaşlarla hayvanların arasına saklanarak saklambaç oynardık.

Babam...Gün ışıırken koşarak tarlaya giderdi.Beni meydana hayvanların arasında koştururken görür bıyık altından gülümserdi. Belliki çocukluğu gelirdi aklına.Babam bunu söylemesede anacağım yaramazlıklarımından pek bi şikayetçiydi. Yinede bir fiske vurmazdı.

En sevdiğim oyunlardan bir tanesinde yıkık damlarda saklanmaktı. Ben saklanırdım köy halkı akrabalar beni aramaya durur buluncada bir güzel azarlarlardı.

Büyük annemle veya amcamlarımda teyzemlerde onların evinde yatmayı severdim. Çünkü onların koyunları vardı. Çanlarını çıkardığı ses bana musiki gibi gelirdi. Duvarın dibinde oturur o güzel mûsikî yi dinlerdim koyunların kuzuların melemesi ayrı bir tür müzik gibi gelirdi. Huzur bulurdum o seslerle...

Köyümüzün bir tek bakkalı vardı. Bakkal amcanın adı Mustafa idi ama biz ona Kör Mustik derdik. Büyük annemin tavugu yumurtladığı zaman bir iki tanesini alır koşarak bakkala gider bir avuç şeker alırdım.Cebime doldurur odama gider kapıyı sıkı sıkı örter . Bir güzel yerdim.

Odamın sarmaşık yeşili perdeleri vardı.Hafif aralıklı olduğunda o perdeler öyle hisli bir duman gibi dalgalanırdı..Bunu yaşamak için genelde camımı açardım.Perdeler kollarında bilezik olan yeni gelinler gibi şingır şingır ses çıkarırdı.

Evimizin hemen yan tarafında bir bahçe vardı.Odama girdiğimde perdeleri kaldırıp şöyle bahçeye doğru bakardım. O bahçede kendi kendine konuşan ihtiyarı seyredirdim. İşte çocukluk ya bende kendi kendime konuşmaya heveslenirdim .

Oysa büyüdükçe o ihtiyarın geçen yıllar sanki onun için gözyaşı olmuş ayaklarında son bulmuş gibi ayaklarına baktığını fark ettim.

Sonbahar ayaklarında ağlıyordu alnında yılların ince ince kederi vardı.Bazen kara kara hülyalara dalarak ince bir tüy gibi sallandığını görürdüm. Saçları sanki güneşin altında kavrulmuş başak tanesi gibi esen rüzgarla dalgalanırdı.O benim için asırlık bir çınardı. Yanına koşarak gider onunla sohbet ederek, nasihatlerini hayatı anlatmasını severdim. sanki bir türk filmi seyredirdim onu dinlerken

Ama zaman denilen mevhum öyle öyle hızlı geçiyorki...

Onunla içtiğimiz semaver çayları ve semaverden çıkan o ses sanki huzuru besteliyordu yada acılar besteliyordu.O yaşlı ihtiyar bana çok şey öğretmişti.

Babam reçberti. Akşama kadar tarlada çalışır nasır tutan elleri ile akşam geldiğinde saçlarını okşardı. Annem cefaker annem hiç yüksünmez evin işleri biter bitmez azığıda alarak tarlaya koşardı. İkiside namazlarını niyazlarını hiç aksatmazlardı. Bütün namazlarında bana dua ederlerdi.

Köy yerinde sohbetler birlikte oturmalar çok zevklidir. Akşam oldu muydu mahallenin ihtiyar kadınları bir kapının önünde toplanıp otururlar. sohbet ederlerdi hemen koşarak oraya giderdim sohbetlerine katıldım onları dinlerdim . Sohbetlerine katılmayı çok severdim. Sohbete katıldığım anda sesimin ılıklığı ortaya çıkardı .Küçük olmama rağmen sesim cümlelerin yıldızlarını yere indiren bir esrar taşıyordu.Mutlak bir tevazu ile konuşuyordum kimi zaman bir bıçak olup taşları törpüler kimi zaman sadece dinlemeyi tercih ederdim.

Hemen hemen her gün mezarlığa gider kendi kendime soruları sorar düşünürdüm.

mezarlığa gitmenin sebebi basitti bu fani dünyadan ebedi dünyaya açılan kapı orasıydı mezar taşlarındaki silik yazıları okurdum .

Mavisini yitirmiş gökyüzü altında bazen gözlerim dolardı. Hayatı bir saate benzetirdim.Tik tak tik tak akrep yelkovanı kovalıyor...Çok hızlı zaman geçiyor derken , askerlik geldi ama o gün bugün kafamdaki tek şey o ihtiyarın bana hep söyledikleri ..

O kadar da varlıklı bir aile değildik.Bir gün kapımızı bir yaşlı amca çaldı .Hayır istemek için gelmişti .Allah rızası için hayır topladığını söyledi ambara koymuş olduğumuz iki çuval buğday vardı hiç düşünmeden bu iki çuval buğday verdim.

Sonra annemle babam geldi buğdayları göremeyince ne olduğunu sordular hayır için gelen yaşlıya verdiğimi söylediğimde babam biraz kızdı. E yani oğlum hayır yapılır amma bizim rızığımız o şimdi biz ne yapacağız. Sesimi önce çıkarmadım. Düşündüm. Birden babam ben çalışır rızığımızı kazanırım . Sen düşünme dedim. O an İstanbul'a gidip çalışmam gerekiyor diye kendi kendime düşünüyordum . Ama bunu onlara söylemedim. Şu an için bana kızmışlardı ama benim için çok rahattı. Kelebekler uçuyordu sanki yüreğimde.

Yemekten sonra odama çekildim sobamı yakıp çaydanlığı sobanın üzerine koydum çaydanlık kaynıyordu sanki huzur huzur besteleniyordu gözlerim tavana yapışmış çam kokulu tahtaları seyrediyordum.Lambanın ışığı duvarlara yapışmış günün doğmasını bekliyordum ve gün sabahın ilk vakti perdenin arasından sızmaya başladı.Aklıma koyduğumu yapacaktım. Karar vermiştim.İlk iş yatağımı toplayıp valizimi alalacele hazırladım. amacım ilk otobüse yetişmek annem sabah kahvaltısını hazırlamış babamla beni bekliyorlar annem ve babam hayret etti hayırdır ogul nereye bu telaş dedim artık benimde sizlere bir katkım olması lazım önce allah'ın sonra sizin rızanız la ben gurbete çıkıyorum çalışmak için dedim annem bir anda doluk tu babam yere baktı babam oğlum artık belli bir yaşa geldin kendi istikametini çizmen gerek dedi bazi nasihatler anlattı ellerini öpüp yola düştüm cebimde çok az bir harçlık vardır beni istanbul'a kadar götüreceksin ve orada da 3' 5 gün yetecek kadar harçlığım vardı .

Şehrimiz ile İstanbul arası tam oniki saatti. Otobüse yerleştim . Etrafımdakileri seyretmeye başladım . Tam önümde genç bir çift oturuyordu. Yeni bebekleri olmuştu ,sevimli bir kız çocukları vardı. Arkamda yaşlı bir teyze yan tarafımda biraz havalı boyalı iki tane genç kız. Daha oturur oturmaz kulaklıklarını takıp müzik dinlemeye başlamışlardı bile. Arkamdaki yaşlı teyzede tesbihini çıkartmış yerini almıştı.

Biraz gittikten sonra önümde oturan çiftin çocukları ağlamaya başladı. Ne yapsalar susmuyordu. Adam kah kucağına alıyor koridorda gezdiriyor, kadın kah emzirmeye çalışıyor. Onlar çocuğu sakinleştirmeye çalıştıkça çocuk daha çok bağıryordu. Arkamdaki teyze de zikir çekerek sübhallahh süphanallahh sesleri ile yola devam ediyorduk.

Çocuk bir türlü susmuyordu. İşte ne olduğunu anlamadık , bir anda iki kız kardeşin öfkendiğini çocukları durmadığı için ona bağırma bunaldıklarını sustur be kadın şu çocuğunu diyerek bağırma başladıklarını gördüm . Şaşırılmış üzülümüştüm. Dahada ileri gitmişler sen nasıl annesin diye bağıryorlardı.

Baktım olacak gibi değil adama eğildim hayırdır kardeşim bir yerimi ağrıyor hastamı çocuk dedim. Adam utangaç bir tavırla yok abi şu önde oturan çocuğun elindeki çikolatayı gördü ona ağlıyor.

Bizim konuşmalarımıza kulak misafiri olan kızlar bu sefer işi iyice abartarak ...AAAAA babaya bakk çocuğuna bir çikolata bile alamıyor diyerek dalga geçmeye başladılar. Anne ve baba birbirine bakarak gözleri doldu. Çok üzülümüştüm. Ayağa kalkıp öndeki beye kusura bakmayın varsa eğer bir tane şu çocuğada çikolata verirmisiniz dediğimde aldığım cevabı hiç bir zaman unutamam. Daha kaç saat yola gideceğiz ben çocuğumun çikolatasını veremem. O an yer yarılrsa yerin dibine girseydim dedim. Beynimden kaynar sular döküldü. Geri yerime oturup gözlerimi bugulanmış cama diktim.Omzuma yaşlı teyze dokundu....üzülme dedi karanlıkları parlayan gözler görür dillere susunca mevlam görür dedi. Bir kaç saat sonra mola yerine geldik. Koşarak aşağıya indim. Bir baktım çocuğun anne babası inmedi. Bakkala gidip bir kaç tane çikolata aldım. Araba kalkarken bindim. Onlara uzattım . Al kardeşim dedim. Delikanlı elime sarıldı. Kardeşim avuçladığın altın olsun dedi.

çocuk gülmeye başladı. Artık istediği olmuştu. Birkaç saat sessizce uyudu. Sonra yine öfkeyle ağladığını duydum. Hayırdır ne oldu dedim. Adam yine utana sıkıla bebeği gördü dedi. Çocuk değilmi ağam işte ne desem boş. Bu seferde bebek diye tutturdu. Allahtan bu seferki mola yakındı. Koşarak inip bir bebek aldım . Arabaya bindim. Bebeği verdim. Küçük bebek artık gülüyor sevimli sesler çıkarıyordu.Çıkarmasına da bende İstanbul'a varmadan para bitmişti.

2

Derken sabahın ilk ışıklarında istanbul'a varmıştık .Herkes otobüsten indi .İnsanlar çil yavrusu gibi dağılmışlardı.Çocuğun annesi babası gelip bana teşekkür ettiler .Kardeşim senden Allah razı olsun. Bizi mahçup ettin.Rabbimde seni zor durumda bırakmasın diyerek hayır dualarını ettiler. İçim rahattı huzurluydum. Hayırlı bir iş yapmıştım. Ama benim cebimde bir kuruş kalmamıştı.

Tabir yerinde ise İstanbul'a cep delik cepken delik gelmiştim. Koca şehir kocamann şehir.. Kocaman

apayrı bir dünya karmakarışık yollar insanlar herkes koşuyor...hayretler içinde bakıyordum. Bizim köyün yollarına insanlarına benzemiyordu. Ne kadar çok araba vardı. Yürüdükçe yollar bitmiyordu nereye gittiğimi bilmiyordum . Ne kadar yürüdüm farkında bile değildim. Akşam olmak üzereydi. Ayaklarımın altı şimmişti. Cam gibi duvarlar sokakların yanan ışıklarıyla parlamaya başlamıştı. Sanki ben kocaman yanan mumları seyrediyordum. Gölgeler bir uzuyor bir kısalıyordu. Arabaların vapurların sesi sivrisinek vızırtıları gibi geliyordu.

Kalabalık gittikçe artıyor sokaklar zinciri kopmuş köpekler gibi üstüme üstüme geliyordu. Sanki kıyamet kopmuş mahşer yerindeyim gibi hissettim. Bir caminin avlusuna yaslandım sanki sırat köprüsünden geçmeye çabalıyordum. Ayaklarım yorgun bedenim bitkin...Ayaklarımı uzattım azıcık dinlenmem gerekiyordu. Kafamı kaldırdığımda kendi halinde akan konuşmayan sanki gel bana gel bana dercesine bir çeşme gördüm varıp ilkönce terden kokmuş ayaklarımı yıkadım .Abdestimi alıp yatısı namazını kıldım.Artık gecenin ayazını hafif hafif tenimde hissediyordum.Her köşe başında sanki duvarlara saplanmış bir hayalet var gibiydi. köşe bucak gezen birini arayan birşey var gibi sanki dağılmış sürüden sesleri toplayan gecelerle başbaşa kalmıştık gecenin ılık soğuşunda topuklarım rüzgardan üşüyordum. Ölecek gibi hissettim bir an yorgunluktan kendimi nere kıvrıldığımı düşünmeden kıvrıldım bir kenara... uyuyakalmışım dururken bir ses koptu. Sanki sema bana sesleniyordu bu sabah ezanıydı .Bir anda toparlanıp çeşmeye koştum abdesti alıp sabah namazımı kıldım namazdan çıktıktan sonra bir grubun toplanıp konuştuğunu gördüm ve yanlarına vardım bana sordular kimsin diye ben dün geldim istanbul'a çalışmaya geldiğimi söyledim.İçlerinden biri ne yaparsın sen diye sordu ne iş olursa yaparım dedim biraz kendimi anlattıktan sonra adam bana dediki hadi bize gidelim sabah yemeğimizi yiyelim benim işim var istersen orda çalış dedi .

Nasıl sevindim anlatamam çocuklar gibi mutluydum. Kelebekler gibi ucacaktım beyefendi ne demek hay hay memnuniyetle dedim.Adama ne iş yapacağımı ne kadar vereceğini hiç sormadım bile evine misafir olarak götürdü .ben kapıdan girmek için utandım hayırdır evladım neden gelmiyorsun diye sordu ben burada sabaha kadar bekliyim buradan işe gideriz dedim adam olur mu hiç evladım böyle birşey buyur gel içeri dedi . Ama amca ben uzun yoldan geldim gece dışarda kaldım üstüm başım kir pas içinde dedim. Amca omzuma dokundu gir evladım öyle bir şey düşünme diyerek beni evine aldı. Kahvaltımızı yaptık.Berberce işyerine doğru yürüdük. Anlaşılan senin kimin kimsen kalacak yerin yok diyerek bana kalacak bir yerde ayarladı. İşyerinde çok mutluydum .10 15 gün sonra patronum yanıma gelerek al sana yarı maaşın git üstüne başına birşeyler al diyerek elime para tutuşturdu. öğleden sonra gidip alırım teşekkürler dedim. Artık istanbul'a alışmaya başlamıştım.

Öğleden sonra çarşıya doğru çıktım kendime münasip bir şeylere bakıyordum karşıdan gelen iki tane kadını gördüm.Onlara doğru yürüyordum ne olduğunu anlamadım.Birden önüme atladılar . düştüğünü sandım kollarından tutup kaldırmaya başladı hayırdır teyze hayırdır ne oldu niye düştün diye sordum evladım açıklıktan kafam döndü dedi ne açlığı teyze hayırdır dedim iki gündür birşey yemiyoruz evladım. Açlıktan artık ayakta duramıyoruz dediler. Koşarak su ve yiyecek birşeyler aldım. Hayırdır teyze şimdi iyimisiniz neden açtınız diye sordum. Evladım Adıyaman'dan geldik buraya çalışmak için dedi ama kader bize gülmedi böyle rezil rüsvan etti. Bizde Adıyaman'a gitmek istiyoruz ama gidecek paramız yok dedi

hiç tereddüt etmeden adamın bana vermiş olduğu 15 günlük yüvmeyi onlara verdim . Teyze bilmem bu para yeter mi ama bende olanı bu kadar buyrun alın bunu sizi Adıyaman'a kadar götürür dedim. kadın ağladı allah razı olsun evladım dedi ve ben ordan geriye dönüp kendime hiçbir şey almadan iş yerime varip çalışmaya başladım .

Akşam üzeri olmuştu çalıştığım patron geldi ne oldu evlat aldın mı kendine birşeyler diye sordu. Bende durumu olduğu gibi anlattım. Adam gözlerime şaşkın şaşkın baktı.

Bu olayın üstünden tam bir ay geçti. Patron maaşımı yüzüme gülerek uzattı. Yine yüzüm gülmüştü. maaşım alıyordum yiyecek ekmeğim vardı yatacak yerim vardı.

Maaş almadan 3 gün önce çalıştığım yerin yan tarafında devamlı orada kalan bir kadın bir erkekle çocuğunu görmüştüm. Çalıştığım yerin etrafında geziyorlardı. Doğru düzgün Türkçe konuşamıyorlardı. Bulgaristan dan gelmişlerdi. Bir gün sohbet esnasında bana Bulgaristan'dan buraya çalışmaya geldik ama bir türlü doğru dürüst iş bulamadık şimdi bulgaristana gitmek istiyoruz dediler bende allah yar ve yardımcınız olsun inşallah 5 10 gün çalışır da yol paranızı kazanırsınız gidersiniz dedim. Adam ya nasip inşallah dedi ama bir hafta geçmişti onlar hala buradaydı. Dayanamadım hayırdır komşu diye sordum.Hala iş bulamadık gidemedik dedi. Ne yapacaksınız peki dedim acı dolu gözlerle bana baktı.... ne yapacağını bilmiyordu halinden belliydi. Karısı ve çocuğu sokağın bir köşesinde kıvrılmış yatıyorlardı . Oda onları beklemek için sabaha kadar otuyordu. Bir kaç gün onları seyrettim. Bir sabah kalkar kalmaz çay demledim. oldu hemen bir çay demledim ekmeğe peynir zeytinle beraber aldım gittim onların yanında beraberce kahvaltı yaptık patronum o ayki maaşımı da vermişti bir zarfın içine koyup adamın elinde verdim adam bunu ne diye sordu . Almak istemedi uzattığım zarfı al al...benim bu ayki maaşım memleketine git.

Kadın ağlayarak çocuğuna sarıldı. Bir mağazaya gittim onlara üst baş aldım. Yolda yemesi için yiyecek aldım. Çocuğun yüzü gülüyor mavi gözleri ışıldıyordu. selamle uğurlayıp gönderdim.

Onları uğurladım. Ertesi gün işyerine gittiğimde patron sordu. Aldın mı üstüne birşeyler.... hayır alamadım diyerek olanı biteni anlattım.. Patronum şaşkınlık içindeydi 2 aydır çalışıyorsun üzerine bir pantolon almadan aldığın aylığı dağıtıyorsun. Nasıl bir insansın nasıl bir yüreğin var anlamadım seni gitti dedi. Olsun Patronum benim giyecek üstümde pantolonum var dedim. Onların paraya benden çok ihtiyacı var.

Zaman çok hızlı akıp geçiyordu. Üçüncü maaşımı da kuruşuna dokunmadan anneme babama gönderdim. Onları çok özlemiştim. Anamın yemekleri mis gibi kokusu burnumda tütüyordu. Özlem iyice beni vurmuştu. Patrondan izin isteyerek onları görmeye gitmek istediğimi söyledim. Baba adamdı patronum tabiki evladım git dedi. Hayırlısı ile git mutlaka geriye gel diyerek beni uğurladı. Otobüsle değil benim arabamı al git dedi. Cesaret edemem ama desemde al oğlum al dedi..

o ayki maaşımı da verdi. nasıl gideceğimi bilmiyordum allah bir bismillah diyip çıktım istanbul ile ıspartanın arası yaklaşık bin kilometre yollar öyle uzundu ki bitmek bilmiyordu istanbulu çıkmıştım bir çay bir kahve içmek için bir yerde durdum. 1 80 boylarında uzun saçlı belinde çantası olan birini gördüm bana dedi benide alırmısın yanına dedim ben ısparta'ya gidiyorum sen nereye gidiyorsun dedi bende o tarafa gidiyorum oraya kadar sana eşlik edeyim dedi bende memnuniyetle hadi gel dedim. Yol çok

uzundu saatlerce araba kullanmak beni yormuştu uyku gözlerimden akıyordu..kipriklerimi kaldıramaz hale gelmişim. Yolda karşılaştığım saatlerce yolculuk ettiğim bey halimden anladı. Hadi sen çok yoruldu ve azda ben kullanayım dinlen dedi ama araba emanet olmaz dedim. Biraz uyuyup devam etsek dedim ama adam korkma ben yıllardır araba kullanıyorum birşey olmaz diyerek saga çekmemi söyledi . Arabayı ona verdim. Yanına oturur oturmaz uyuyup kalmışım...

Arabanın sarsıntısı ile bir anda gözlerimi açtım. apar topar kalkmışım baktığım güneş tpm dikilmiş öğlen vakti olmuştu hemen hemen dedim biz neredeyiz nereye geldik daha çok muz ıspartaya dedim adam hiç korkma geldik dedi bir baktım ki bizim köye gelmiş şaşkınlık içindeyim hayretler içindeydi adam ne oldu neden şaşırdın diye sordu.

Şaşkın şaşkın bakıyordum sen bizim köyün burası olduğunu nereden biliyorsun ben sana köyümü söylemedim ki...Buraya kadar geldik ama sen nereye gideceksin senide gideceğin yere bırakayım diye ısrar etsemde söylemedi. Terminale kadar bırakmayı teklif etsemde. Adam ısrarla ben burda ineceğim sen yoluna devam et deyip duruyordu..

Bir anda adam dur burada dur tam yolun ortasında durmuştuk Evet ben iniyorum.... yola devam et dedi bir anda arabayı durdurdu o sol kapıdan indi ben sağ kapıdan indir onunla vedalaşmak için o na hayırlı yolculuklar demek için arabadan indim arabanın etrafından sol kapıyac varasiya kadar kaç saniye geçer kafami kaldırıp baktigimda adam yoktu şaskin bir halde idim her yeri ariyordum ve o yoktu bu allah'ın bir takdiri olduğuna kanaat getirdim ve dualarımda hep derdim ki yarabbi düştüm yollarda hızır yar ve yardımcım olsun rabbim bu duamı kabul etmişti şükür şükür yarabbi

HARUN YILDIRIM